

Lærerne. — Vi havde den samme Diskussion ifjor; da gik Sagen saaledes, at et lignende Forslag som dette var fremme ved 2den Behandling og da blev vedtaget; Ministeren stillede imidlertid et Forslag om, at det skulde gaa ud ved 3die Behandling, og det gik ogsaa ud ved 3die Behandling. Jeg er overbevist om, at det ikke er muligt at gennemføre dette Forslag, og jeg tror derfor, at vi ligesaa godt nu som senere kunne stemme mod det og lade Sagen blive staaende, som den høitæredede Minister har foreslaaet det. Jeg skal ikke tilbageholde, at man jo ogsaa kunde tænke sig, at Følgerne af dette Endringsforslags Vedtagelse og af, at der i det Hele taget blev ført en Kamp paa dette Punkt, vilde blive, at hele Lønningstillæget til Skolelærerne gik ud af Loven. Uden at jeg i dette Øieblik har ifinde at udtale mig om, hvorvidt jeg vilde finde dette heldigt eller ikke, vil jeg dog henlede det høie Things Opmærksomhed derpaa. Kunne vi ikke blive nogenlunde enige om, at det skal blive staaende, saaledes som det stod de foregaaende Aar, kan Følgen let blive den, at vi til Syvende og sidst for at opnaa den nødvendige Enighed blive nødtte til at lade det Hele gaa ud.

Bajer: Der er to Forslag, som den ærede Ordfører ikke omtalte, fordi de ere stillede privat. Det ene af disse, Forslaget under Nr. 10 udenfor Endringsforslagslisten, er stillet af mig. Det er et Forslag, som gaar ud paa, at Summen skulde forhøjes med 24,000 Kr., som er den Apanage, der er foreslaaet ved særlig Lov til Prinds Baldemar. Jeg tror, at det er et Forslag, som i Grunden kan siges at være motiveret af det høie Thing selv. Motiveringen ligger nemlig i den Afstemning, der fandt Sted her i Folkethinget den 22de Oktober 1879, altsaa netop for et Fjerdingaar siden. Jeg tillod mig da at foreslaa Lovforslaget henvist til Finantsudvalget, for at Apanagen kunde blive optagen paa Finantsloven. Der var ingen Andre, der udtalte sig, og altsaa heller Ingen, der yttrede afvigende Meninger, men Thinget vedtog med 44 Stemmer mod 23 i Genhold til min Motivering at henvise Forslaget til Finantsudvalget (Wille: Nei!). Det ærede Medlem tilvenstre siger, at det ikke er Tilfældet. Jeg skal da tillade mig at henvise til Tidens Ep. 356, hvor han vil se, at det er fuldstændig rigtigt, at det var i Genhold til min Motivering, at 44 mod 23 stemte for det. 44 er ganske vist ikke absolut Flertal, men det behøves kun, at 7 af dem, der vare fraværende eller ikke stemte, stemte for det, saa har man absolut Flertal. Jeg haaber, at de 44 ville fastholde deres Afstemning, og at saa mange af de Fraværende ville stemme derfor, at der kan blive absolut Flertal. Jeg skal, da det er saa længe siden, ganske kort tilbagefalde i Erindringen den bestemte Grund, hvorfor jeg stillede dette Forslag. Jeg gjorde

opmærksom paa, at det er kun en gammel Regel, som Folkethinget har gjort gjældende for 30 Aar siden, man her vil følge. Den 28de Februar 1850, da der første Gang indbragtes en Apanagelov, blev den af Thinget henvist til Finantskomiteen, som den dengang kaldtes; denne fremmede ikke Forslaget, men satte Apanagen ind paa Finantsloven, hvor Apanagerne have staaet siden, en Regel, som der kun er saa Undtagelser fra. Naar man undersøger Summen til Apanager paa Finantslovens § 13, udgjør den ialt 422,384 Kr., og spørger man, hoormange af dem der ere komne ind ved særlig Lov, saa er det 131,200 Kr. Man ser altsaa, at den overveiede største Del, de 291,184 Kr., ere bevilgede ved Finantsloven alene uden særlig Lov. Det er denne gamle Regel, jeg anbefaler at vende tilbage til. Med Hensyn til Summens Størrelse, 24,000 Kr. har jeg kun fulgt, hvad der staaar i Lovforslaget; men jeg mener, at man ved denne Afstemning ikke behøver at binde sig til dette Beløb; dersom Finantsudvalget ved sine Overveielser mellem 2den og 3die Behandling skulde komme til den Erkjendelse, at et andet Beløb var mere passende, kan der jo let gjøres Endring deri. Jeg skal i den Henseende henlede Opmærksomheden paa nogle Udtalelser, som jeg lod falde for ikke længe siden her i Thinget, da Tillægsbevillingen var til første Behandling. Et Spørgsmaal, som staaar i nogen Forbindelse hermed, er, om ikke Rigsdagen skal gjøre den gamle Regel gjældende, at, naar der modtages Statsjenereste af Nogen, gives der Vedlæg derfor, og at der i dette Tilfælde, hvor et Medlem af Kongehuset er Sekondlieutenant, ogsaa virkelig udbetales Sekondlieutenants Gage, og fremdeles, naar Jorfremmelse finder Sted, at Sagen derfor i Virkeligheden udbetales. Det forekommer mig, at man ogsaa bedre kan forlange den samme Jenereste, naar der gives Vedlæg. Jeg tror, at det er berørt ved samme Leilighed, at i saa Fald kan det være ønskeligt at bevilge en overtallig Gage, for ikke at træde hindrende veien for Jorfremmelse, og vil man saa undgaa, at Statskassen lider Tab derved, kunde man trække denne Sum fra paa § 13 paa Finantsloven. Det er altsaa een Grund mere til at opføre Beløbet der. Med Hensyn til mine Udtalelser skal jeg kun henvise til ved at nævne, at de staa i Tidens Ep. 2050—2052. Jeg skal derfor anbefale at fastholde den Afstemning, som fandt Sted den 22de Oktober 1879. Der ligger vel et Fjerdingaar imellem, men jeg haaber dog, at Folkethinget ved denne Leilighed ikke vil komme i Modsigelse med sig selv.

Madsen: Jeg har tilladt mig at stille et Endringsforslag under Nr. 9 udenfor Betænkningen, som jeg skal tillade mig at motivere med nogle saa Ord. Endringsforslaget er stillet til § 10 I. 6, og det gaar ud paa, at de under de